

El Concili Provincial Tarraconense de 1995

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any tot just passat s'esqueia el vint-i-cinquè aniversari del darrer Concili Provincial Tarraconense (CPT), celebrat, doncs, l'any 1995. La pandèmia del Covid-19 no ens ha permès de celebrar-ho ni en la data ni amb la manera apropiades; però ara, en els inicis de l'any 2021, a la catedral de Tarragona i en la significativa escaïença commemorativa del martiri del bisbe Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, el 21 de gener, petites representacions de tots els bisbats que tenen la seva seu a Catalunya, presidides pels respectius bisbes, hem donat gràcies al Senyor pel do del CPT.

Les seves resolucions han estat i continuen essent inspiradores de la programació pastoral a les diòcesis

Un concili provincial és un testimoni de comunió de gran importància. Cada Església diocesana, malgrat la seva entitat pròpia, necessita la comunió amb l'Església universal i amb el bisbe que presideix l'Església de Roma, el Papa, per a ser veritable Església de Crist, en la comunió de la fe apostòlica. Aquesta necessitat té una expressió específica en la comunió amb aquelles diòcesis que fan camí en una regió geogràfica i cultural concreta. A Catalunya, com en altres llocs de l'Església amb una llarga història, tenim molta tradició de concilis provincials. De fet, la primera notícia certa que posseïm de la presència d'un bisbe en aquest territori nostre és la de Cinidi, el qual signà l'any 516 com a *episcopus ausonensis* en les actes d'un concili provincial tarraconense.

L'assemblea conciliar de 1995 va tenir la novetat de la participació, no solament dels bisbes, sinó també de

preveres, diaques, religiosos i laics de les vuit diòcesis catalanes. La legislació canònica posterior al Concili Vaticà II ho va fer possible. Però, a més, va haver-hi una significativa participació de grups arreu dels bisbats esmentats, amb propostes de temari i de resolucions. L'experiència dels qui hi van participar durant els mesos del seu desenvolupament fou enriquidora i encoratjadora, perquè s'expressava amor a l'Església i desig d'autenticitat i d'evangelització.

Les cent setanta resolucions que van ser aprovades pels bisbes i ratificades per la Santa Seu han estat i continuen essent inspiradores de programació pastoral a les diòcesis. L'esperit de comunió i de sinodalitat entre les nostres Esglésies particulars és un camí que hem rebut com a herència i que hem de continuar fressant per donar resposta als nous reptes que se'ns plantegen; entre altres, el renovat anunci de Crist a una societat que, en gran part, ha fet com una «apostasia silenciosa» de la seva fe cristiana.

